

A part alatt ki-kikandikál a fák gyökere; amint elapadt róluk a víz. Ahol a tó széle mosta a fővényt, szárazon omladoznak be a vízipatkányok, pockok, menyétek elhagyott üregei.

A nádas repedezett, lágy fenekén barázdabillegény rovarászik. Óvatosan lépked, gyorsan forgatja apró szemeit; amint megpillant egy rovar, villámgyorsan veti rá magát s vidáman illegeti-billegeti farkát a sikerült roham után. Annyi ideje már nincs, hogy lenyelje az elkapott rovar, mert a nádak hűvösében leste mozdulatait két kis billegénycsémé: most oda-surrannak köréje s szárnyukat rázva, elkoldulják tőle a falatot. Akármelyiknek adja oda, belenyugszik a másik s csendesén visszahúzódnak a hűvösbe. Onnan lesik tovább, mint vadászik az apjuk.

Vajjon hol van ilyenkor az anyjuk? Káposztalepke száll az elhagyott nádas felett, meglátogatja a vadászó billegényt. Incselkedve telepszik le eléje; hiába ront rá oly gyorsan a billegényapa, hiába illegeti-billegeti olyan idegesen a farkát a meghiusult roham után, a pillangót nem bírja elkapni. Az meg csak annál inkább incselkedik vele, pedig kár fárasztani szegényt, úgysis eleget bajlódik, amíg fiókáit jóllakatja ebben a nagy melegben. Odébb a parton, fővény alatti lyukban, melegtől, szomjúságtól eltikkadtan ül egy nőstény billegény. Tojásait kelti. Talán éppen annak a rovarászó családnak a nősténye.

Az óbudai szikla-labyrinthus.

Ismerteti: Tero.

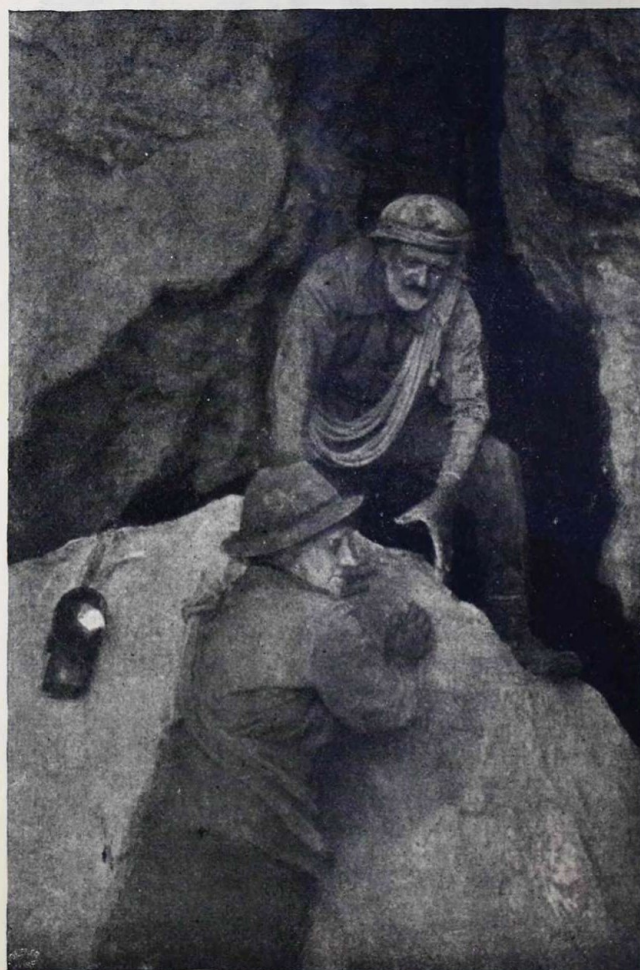
Budapestnek ez a geológiai látványossága a nagy közönség előtt jóformán teljesen ismeretlen, dacára annak, hogy évek hosszú sora óta dolgoztak egyes lelkes természetbarátok feltárásán.

A Magyar Amatőrök Országos Egyesülete ez év elején, tehát a háború alatt vette gondozásába a cseppkőképződményű szikla-labyrinthust és azt oly kényelmesen hozzáférhetővé tette, hogy bárki bár-mikor minden veszély és fáradság nélkül megtekintheti.

Maga a földalatti útvesztő több kilométer hosszú, szétágazó, egymás alatt és felett húzódó, egymást keresztező folyosó tömkeleg által összekötött hatalmas termek és barlangok sorozata. Órákig sőt napokig elbolyonghat benne a vándor és mindig új és újabb geológiai csodák tárulnak elé. Az ősrégi tenger árjának nyomai, a megkövesedett kagylók és korallok egy rég elmúlt világról regélnek a cseppkőképződmények csodás alakulatai, fantasztikus formái a természet fáradhatatlanul romboló és újra alkotó munkálkodását tárja elénk. Sok helyen világos képét látjuk a földkéreg eltolódásainak és ennek következményeit tisztán észlelhetjük. Bár mélyen a föld színe alá hatolhatunk, mindenütt friss, üde a síkatorok és termek

A „kőhid” bejárata.

A labyrinthus gondnoka és a felesége.

A „Méhkas”.

levegője. A hőmérséklet télen-nyáron változatlanul 7–8° meleg.

Mint már megemlítettem, kilométerekre terjedő útvonal járható be minden nehézség és sziklamászói gyakorlat nélkül, még olyanok által is, kik leküzdhetetlen szédülésben szenvednek. De sokkal nagyobb az a terület, amelyen a sziklamászásban gyakorlott

Lejárat a „Hód”-ba.

turista hódolhat passziójának oly körülmények között, amelyeket sehol máshol föl nem lelhet. Tudományos szempontból ép oly érdekes és vonzó ez az ismeretlen terület, mint a sportférfiú szempontjából és minden egyes látogató, bárha csak egy elenyésző csekély részét is járta be, felejthetetlen impressziókkal távozik.

A Magyar Amatőrök Országos Egyesületének III., Szépvölgy-utca 82. sz. a. levő menedékházában lakó gondnok és felesége legalaposabb ismerői a sziklák ezen földalatti világának. Akár egyes látogató, akár nagyszámú társaság keresi fel őket, mindenkor a legnagyobb készséggel kalauzolnak mindenkit és alapos magyarázattal szolgálnak. Evek óta szentelik egész életüket a labyrintusnak, kutatnak és dolgoznak, mintegy előbizonyosságát szolgáltatva annak a lebilincselő erőnek, mely az útvessző tömkelegének sajátja. Az egyesület maga pedig nem üzletszerűen foglalkozik a labyrintussal, a jövedelemből, mely sajnos nincs is, nem tőkét akarna kovácsolni, hanem annak fejlesztésére és megmunkálására azt fordítani, hogy ezzel Budapestnek egy oly hatalmas vonzerőt és idegenforgalmat emelő tényezőt teremtsen, amely teljesen egyedülálló. Anyagi eszközök, anyagi támo-

A „Szinház” előcsarnoka.

gatás hiányában, saját erejéből, tagjainak fáradozatlan munkájával érte el az eddigi eredményt, de hogy azt be is fejezhesse, a sajtó és a közönség pártfogására kell számítnia.

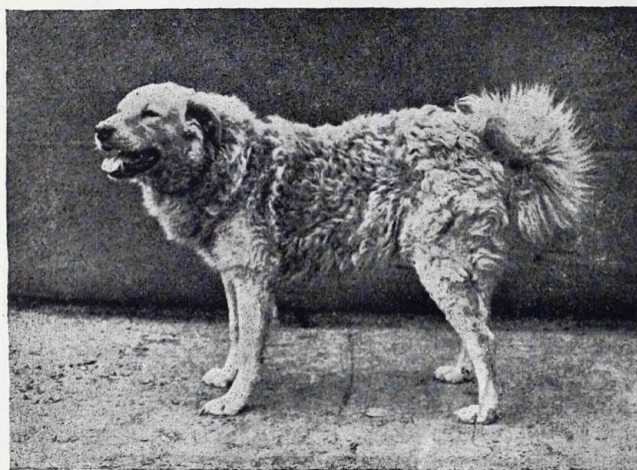
EBTENYÉSZTÉS

AZ ORSZ. MAGYAR EBTENYÉSZTŐ EGYESÜLET HIVATALOS KÖZLÉSE.

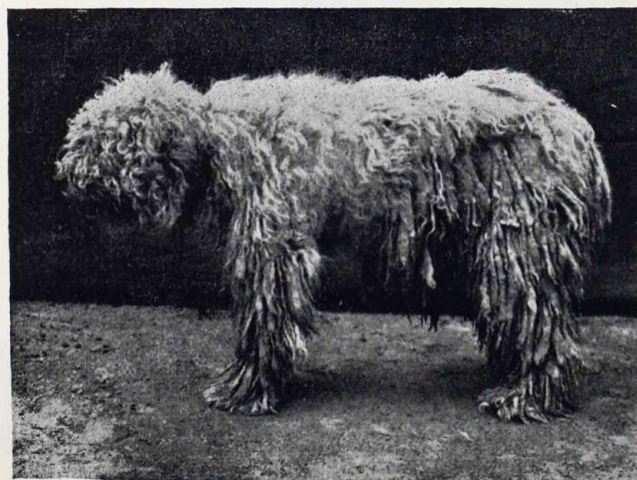
Az Egyesületet érintő levelek és egyéb kérdések Ilosvai Lajos Károly ügyezető titkárhoz, Budafok küldendők.

Az Egyesület évi tagsági díja 15 korona, amelynek fejében az egyesület hivatalos lapja díjtalanul jár.

ÁLLATKERTI TIPUSOK:

Kuvasz

Komondor

Puli

A *Victoria regia* négy felfedezője. Az európai botanikus kertek akvariumjainak büszkesége és dédelgetett kincse a *Victoria regia* nevű vízinövény, melynek a tavirózsához hasonló, de 4 méter átmérőt is elérő s a vizen úszó levelei elbírnak egy gyermeket s melynek virágzása mindig ünnepe az illető fűvészkertnek. Európában 1852. július 22-én virágzott először ez a szép növény, még pedig a berlini botanikus kertben. A *Victoria* regiat — illetőleg azt a növényt, mely később e nevet kapta — *Hänke* Thaddeusz látta elsőnek az Amazon folyamon s felfedezéséről hírt is adott, de elmulasztotta leírni a növényt, melyet „délamerikai lótuusz”-nak nevezett el. Második európai felfedezője a növénynek Aimé Bonpland, Humboldt expedíciós társa, aki szintén az Amazon folyam vizén látta a növényt s annak egyes részeit borszeszben preparálva Párisba küldte. A csodanövény első megbízható leírása harmadik felfedezőjétől, d'Orbigny-tól származik, aki indiánusok útbaigazítása nyomán 1832-ben találta meg ugyancsak az említett folyamban a Victoriát. Végre negyedik felfedezője a német Schomburgk, aki 1837-ben látta a növényt, Európába küldte a növény magvát s ugyancsak ő adta neki a *Victoria regia* nevet.

Harc egy tintahallal. Anacortes mellett Puget-Sundban Mac Ray buvár húsz méternyire a tenger színe alatt, háromnegyed óráig tartó, kétségbeesett élet-halálharcot vívott egy majdnem két méter hosszú karú sepiával. A modern buvár felszerelés sisakjában egy telefon is található, így lehetséges volt, hogy a pontonon a légszivattyú felett örködő társa értesülhetett a küzdelem lefolyásáról. A hideg verejték ütött ki James Hill homlokán, mikor megtudta, hogy társát a tengeri szörny átkarolta. A buvár nem is látta az ellenségét, mert kiűritette a tintazaccokját és így a víz egészen zavaros lett. A víz felszínére telefonált, hogy semmi kísérletet ne tegyenek a megmentésére, mert az állat erőszakoskodása miatt könnyen elszakadhat a levegőt vezető cső. A tengeri szörny áldozatát a bal karjánál ragadta meg és odaszorította a vashálóhoz, melynek javítása miatt